

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ

Α΄ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
«ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ
(ΞΕΝΟΦΩΝ, ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ)

Α' ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ομάδα συγγραφής: Κυριακή Διαλησμά
Άρης Δρουκόπουλος
Ευαγγελία Κουτρομπέλη
Γεράσιμος Χρυσάφης

Υπεύθυνοι για το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΒΕΪΚΟΥ
Σύμβουλος
ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΚΛΑΒΑΣ
Μόνιμος Πάρεδρος

Επιτροπή Κρίσης: Αθανάσιος Βερτσέτης
Αγγελική Στασινοπούλου
Κώστας Σταύρου

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗΣ

Η επανέκδοση του παρόντος βιβλίου πραγματοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Τεχνολογίας Υπολογιστών & Εκδόσεων «Διόφαντος» μέσω ψηφιακής μακέτας, η οποία δημιουργήθηκε με χρηματοδότηση από το ΕΣΠΑ / ΕΠ «Εκπαίδευση & Διά Βίου Μάθηση» / Πράξη «ΣΤΗΡΙΖΩ».

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ, ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ & ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΕΙΔΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ
Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Οι αλλαγές που ενσωματώθηκαν στην παρούσα επανέκδοση έγιναν με βάση τις διορθώσεις του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Κ. Διαλησμά – Α. Δρουκόπουλος – Ε. Κουτρομπέλη
Γ. Χρυσάφης

Η συγγραφή και η επιμέλεια του βιβλίου πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ

(ΞΕΝΟΦΩΝ, ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ)

Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Το εικονογραφικό υλικό και οι χάρτες του βιβλίου προέρχονται από εκδόσεις Μουσείων και Εκδοτικών Οίκων, τους οποίους το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο ευχαριστεί θερμά. Ιδιαίτερως ευχαριστεί την Εκδοτική Αθηνών και το Νομισματικό Μουσείο Αθηνών.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή (Γ. Χρυσάφης).....σελ. 9

Χρονολόγιο (Α. Δρουκόπουλος).....σελ. 39

Ξενοφώντος Ελληνικά - Αγησίλαος

(Α. Δρουκόπουλος - Γ. Χρυσάφης)

Ελληνικά, Βιβλίο 2.....σελ. 43

Αγησίλαοςσελ. 135

Θουκυδίδου Ιστορία

(Κ. Διαλησμά - Ε. Κουτρομπέλη)

Βιβλίο 1σελ. 228

Βιβλίο 3σελ. 295

Βιβλίο 6σελ. 359

Βιβλίο 7σελ. 382

Λεξιλόγιοσελ. 421

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ιστοριογραφία Ιστορία

Ιστοριογραφία είναι η επιστήμη που καταγράφει σε χρονολογική σειρά την πορεία των γεγονότων, τα οποία αναφέρονται σ' ένα ανθρώπινο σύνολο μιας ορισμένης χρονικής περιόδου. Ο ιστοριογράφος εφαρμόζει κριτική εξέταση και αξιολόγηση των πηγών, αναλύει και ερμηνεύει τα αίτια και τις συνθήκες των εξελίξεων και μάλιστα με δύναμη συνθετική και εκφραστική.

Ιστορικές καταγραφές στην Αίγυπτο και Μεσοποταμία

Για να εκτιμηθεί η προσφορά του ελληνικού πνεύματος στη γένεση της ιστοριογραφίας ως επιστήμης αρκεί μια σύντομη αναφορά στις παλαιότερες ιστορικές καταγραφές των μεγάλων πολιτισμών της Ανατολής.

Αιγύπτιοι, Βαβυλώνιοι και Ασσύριοι ηγεμόνες απαθανάτιζαν τα κατορθώματά τους σε μνημειώδεις επιγραφές. Στα αρχεία ανακτόρων και ναών συγκεντρώνονταν διοικητικά έγγραφα και διάφορα άλλα κείμενα για τα επιτεύγματα των βασιλέων ή για τη διαιώνιση της δόξας των θεών που τους προστάτευαν¹.

Παλαιά Διαθήκη

Τα «ιστορικά» βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης περιλαμβάνουν γεγονότα της περιόδου 1300-400 π.Χ. Είναι δύσκολος ο ασφαλής συσχετισμός των γεγονότων αυτών με τα ιστορικά γεγονότα, γνωστά από άλλες πηγές. Τα κείμενα αυτά της Π.Δ. δεν έχουν ως κύριο στόχο την καταγραφή ιστορικών γεγονότων αλλά την επιλεκτική παρουσίασή τους, εφόσον τα βιβλία αυτά αποτελούν κυρίως «ομολογία πίστεως».

Κίνα

Στην Άπω Ανατολή, γραπτά στοιχεία για ιστορικά γεγονότα ανάγονται στις αρχές της 1ης χιλιετίας π.Χ. Τα πρώτα συνθετικά έργα εμφανίζονται τον 1ο αι. π.Χ. Βασικά γνωρίσματα της αρχαίας κινεζικής ιστοριογραφίας είναι η ευσυνείδητη καταγραφή των γεγονότων, ο περιορισμός του ενδιαφέροντος των ιστορικών μόνο στους αξιωματούχους της Κίνας και, γενικότερα, η αντίληψη ότι η ιστορία έχει νόημα μόνο αν προσφέρει πρακτικές συμβουλές για τη ζωή.

Όλα τα παραπάνω κείμενα έχουν μεγάλη ιστορική αξία ως πηγές πληροφοριών. Σε καμιά περίπτωση όμως δεν συνιστούν συνεχή ιστορική αφήγηση, ούτε εφαρμογή επιστημονικής μεθόδου.

1. Μόνο για τον Ασσυριανισμό (7ος αι. π.Χ.) έχουν βρεθεί 20 χιλιάδες πινακίδες.

Η πρωτοτυπία των Ελλήνων

Η μεγάλη πρωτοτυπία των Ελλήνων ιστορικών έγκειται στην προσπάθειά τους να ξεχωρίσουν τα πραγματικά από τα φανταστικά γεγονότα και τους μύθους και να διαμορφώσουν επιστημονική μέθοδο για το έργο τους.

Η εξέλιξη της ελληνικής ιστοριογραφίας, αντίθετα με τους Ανατολικούς πολιτισμούς, ήταν ραγδαία μέσα σε δύο αιώνες (από το τέλος της αρχαϊκής εποχής ως τα μέσα του 4ου αι. π.Χ.). Χαρακτηριστικό στοιχείο διαφοράς είναι ότι ήδη από την αρχή οι Έλληνες ιστορικοί δεν έκαναν απλή καταγραφή, φρόντιζαν ιδιαίτερα τη γλώσσα και την έκφραση. Από τα κείμενα χιλίων περίπου ιστορικών της αρχαιότητας σώθηκαν αυτά που, εκτός από την εξιστόρηση σημαντικών γεγονότων, είχαν και μεγάλη λογοτεχνική αξία.

Αρχαϊκή Εποχή

Κατά την αρχαϊκή εποχή (7ος-6ος αι. π.Χ.) στις ελληνικές πόλεις της Μ. Ασίας σημειώθηκαν γοργές οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές και πνευματικές αλλαγές. Απεικονίζονται στη ζωή, στην τέχνη και στη σκέψη. Από τα πιο εντυπωσιακά επιτεύγματα της περιόδου είναι η **γεωγραφία**, η οποία στηρίζεται σε προσωπική έρευνα και αυτοψία, η **φιλοσοφία** που προσπαθεί να δώσει μια νέα ερμηνεία για τη δημιουργία και τη δομή του κόσμου και η **ιστορία**¹, που επιδιώκει να καταγράψει σε ολοκληρωμένα έργα σημαντικά γεγονότα του παρελθόντος και της σύγχρονης εποχής.

Λογογράφοι

Οι παλαιότεροι **λογογράφοι** (= πεζογράφοι) όπως ο Διονύσιος ο Μιλήσιος, ο Χάρων ο Λαμψακηνός, ο Ξάνθος ο Λυδός, ο Εκαταίος ο Μιλήσιος είναι γνωστοί από διάφορες αρχαίες πηγές και από ελάχιστα αποσπάσματα των έργων τους. Τα κύρια χαρακτηριστικά τους: καταγραφή προφορικών παραδόσεων, ταξιδιωτικές περιγραφές, ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την παράκτια ναυσιπλοΐα και για τοπικά έθιμα διαφόρων λαών. Μερικοί απ' αυτούς ενδιαφέρθηκαν ιδιαίτερα για τη μυθογραφία (καταγραφή μυθικών διηγήσεων), τη γενεαλογία (κατάρτιση πινάκων του γενεαλογικού δέντρου ισχυρών οικογενειών), τη σύνταξη καταλόγων με τα ονόματα αρχόντων ή αξιωματούχων μιας πόλης ή με τα ονόματα αθλητών, κυρίως Ολυμπιονικών. Ο Εκαταίος ο Μιλήσιος, στα έργα του *Γενεαλογίαι* και *Γης περίοδος* συνδύαζε

1. Η λ. ιστορία σημαίνει και 1) τα ίδια τα ιστορικά γεγονότα ενός λαού, μιας περιόδου κ.λπ. αλλά και 2) την ιστοριογραφία, την καταγραφή των γεγονότων.

τα βασικά γνωρίσματα της πεζογραφίας της εποχής του με μια νέα αντίληψη για επιστημονική, ορθολογική έρευνα και τεκμηρίωση.

**Ηρόδοτος
ο πατέρας
της Ιστορίας
5ος αι. π.Χ.**

Ο Ρωμαίος πολιτικός, ρήτορας και φιλόσοφος Κικέρων (1ος αι. π.Χ.) έχει αποκαλέσει τον Ηρόδοτο «πατέρα της ιστορίας» γιατί θεωρεί ότι είναι ο πρώτος στην ιστορία των γραμμάτων άξιος του ονόματος του ιστορικού. Το έργο του είναι το αρχαιότερο πεζό κείμενο του δυτικού πολιτισμού που σώθηκε ολόκληρο.

Ο Ηρόδοτος ο Αλικαρνασσεύς¹ (πιθανώς 485-425 π.Χ.) στο προοίμιό του χαρακτηρίζει το έργο του «ιστορίην» (= έρευνα) και θέτει ως στόχο του να καταγράψει «τά γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων» για να μη λησμονηθούν «ἔργα μεγάλα τε καὶ θωμαστά». Στα εννέα βιβλία του (το καθένα έχει ως τίτλο του το όνομα μιας Μούσας· ο χωρισμός σε βιβλία είναι μεταγενέστερος) συνυφαίνει την καταγραφή ιστορικών γεγονότων με τη γεωγραφία και την εθνογραφία, δηλ. την περιγραφή της χώρας, του τρόπου ζωής, των παραδόσεων, των εθίμων και των θεσμών των λαών της Ανατολικής Μεσογείου. Κεντρική γραμμή του έργου του είναι η συνεχής ανάπτυξη της περσικής κυριαρχίας στην Ασία, την Αφρική και τελικά στην Ευρώπη με τις τρεις περσικές εκστρατείες στην Ελλάδα («Μηδικά», Περσικοί πόλεμοι) ως τα γεγονότα του χειμώνα του έτους 479 π.Χ. Αξιολογεί την αξιοπιστία των πηγών του (2.99, 147, 7.152) και εκθέτει τη δική του γνώμη για τα αίτια των πολέμων, «δι' ἣν αἰτίην ἐπολέμησαν» όπως υποσχέθηκε στην αρχή του βιβλίου του.

**Θουκυδίδης
ο μεγαλύτερος
ιστορικός
5ος αι. π.Χ.**

Ο Θουκυδίδης, από τον Άλιμο της Αττικής (πιθ. 455-399 π.Χ.), ο μεγαλύτερος ιστορικός όλων των εποχών, κατέγραψε τα συγκλονιστικά γεγονότα του Πελοποννησιακού πολέμου (431-404 π.Χ.) και προσπάθησε να ερμηνεύσει τα αίτιά τους. Ενώ ο Ηρόδοτος πέρασε στην αθανασία με τη λαμπρή εξιστόρηση των πιο λαμπρών στιγμών του αρχαίου κόσμου, στο έργο του Θουκυδίδη αποτυπώνονται η δόξα και η συντριβή της πατρίδας του της Αθήνας, η ένταση του πολέμου ανάμεσα στην Αθήνα, τη Σπάρτη και τους συμμάχους τους, που παρέσυρε στη δίνη του όλες τις πόλεις-κράτη του ελληνισμού, και οι έντονες πνευματικές ζυμώσεις της εποχής του. Έφερε νέο πνεύμα και νέα μέθοδο στην ιστορική επιστήμη. Συνέγραψε την ιστορία του Πελο-

1. Ο μεγάλος ιστορικός, μολοντί καταγόταν από τη Δωρική αποικία της Αλικαρνασσού και έζησε πολλά χρόνια στην Αθήνα, έγραψε το έργο του στην Ιωνική διάλεκτο, ακολουθώντας την παράδοση των Ιώνων λογογράφων.

ποννησιακού πολέμου, γιατί έκρινε από την αρχή ότι αυτός θα ήταν «μέγας και άξιολογώτατος τῶν προγεγενημένων», εξαιτίας της πρωτοφανούς πολεμικής ετοιμότητας των αντιπάλων. Η αλήθεια για τα ιστορικά γεγονότα «ἐπιπόνως ἠύρισκετο» γιατί ακόμη και οι παρόντες στα ίδια συμβάντα έδιναν διαφορετικές εκδοχές γι' αυτά, ανάλογα με τις πολιτικές τους συμπάθειες ή με τη δύναμη της μνήμης τους («...ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχει»). Εκθέτει με θαυμαστή ακρίβεια σε μεγάλο μέρος του πρώτου βιβλίου του τις αιτιάσεις των αντιπάλων πριν απ' τον πόλεμο και τα προβλήματα που προκαλούσαν τις διενέξεις μεταξύ τους («τὰς αἰτίας προύγραψα πρῶτον καὶ τὰς διαφοράς»). Ο ίδιος προβάλλει τη βαθύτερη, την ουσιαστική και ανομολόγητη αιτία του πολέμου («...τὴν δὲ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ...»), δηλαδή το φόβο που προκαλούσε στους Λακεδαιμονίους η συνεχής οικονομική και στρατιωτική ανάπτυξη των Αθηναίων. Ο σκοπός της συγγραφής του ήταν να δώσει στους μελλοντικούς σοβαρούς αναγνώστες του έργου του ένα «κτῆμα ἐς αἰεὶ» για να γνωρίζουν τι ακριβώς συνέβη στον Πελοποννησιακό πόλεμο και αξιοποιώντας αυτή τη γνώση να ενεργήσουν ανάλογα, όταν θα ξανασυμβούν «ὅμοια ἢ παραπλήσια», εφόσον η ανθρώπινη φύση δεν αλλάζει.

Το έργο του Θουκυδίδη είναι το παλαιότερο πεζό κείμενο σε αττική διάλεκτο. Στα χρόνια του η Αθήνα ήταν πλέον πολιτιστική πρωτεύουσα του ελληνισμού, και του κόσμου ολόκληρου, και ο μεγάλος ιστορικός απομακρύνεται γλωσσικά από τους λογογράφους και τον Ηρόδοτο. Η αττική καθιερώθηκε ως γλώσσα της λόγιας ιστοριογραφίας επί αιώνες, ως την άλωση της Πόλης.

Ξενοφών 4ος αι. π.Χ.

Τα γεγονότα της τελευταίας περιόδου του Πελοποννησιακού πολέμου, από το 411 ως το 404 π.Χ., τα περιέλαβε ο Ξενοφών, από το δήμο Ερχιάς της Αττικής (πιθ. 431-355 π.Χ.) στα Έλληνικά του. Φιλοδόξησε κι αυτός, όπως και άλλοι σύγχρονοί του, να συνεχίσει το έργο του Θουκυδίδη¹.

Από τη συγγραφική παραγωγή των ιστορικών του 4ου αι. π.Χ. διασώθηκαν μόνο τα έργα του Ξενοφώντος και σύντομα ή εκτενέστερα αποσπάσματα από τους άλλους.

1. Ο Θεόπομπος από τη Χίο, ο Καλλισθένης από την Όλυθο της Χαλκιδικής, ο Έφορος από την Κύμη της Μ. Ασίας, ο Αναξιμένης από τη Λάμψακο του Ελλησπόντου, ο άγνωστος συγγραφέας των Έλληνικών σε πάπυρο της Οξυρύνχου, άρχιζαν το έργο τους από εκεί που σταμάτησε ο μεγάλος ιστορικός. Είναι χαρακτηριστικό ότι συγγραφείς από τόσο διαφορετικά σημεία του Ελληνισμού επιδίωξαν να συνεχίσουν το έργο του Θουκυδίδη.

Νέες τάσεις στην ιστοριογραφία

Η αποδέσμευση από την «πόλη», αλλά και από το συγκεκριμένο μεγάλο ιστορικό γεγονός (Περσικοί πόλεμοι στον Ηρόδοτο, Πελοποννησιακός πόλεμος στον Θουκυδίδη) είναι φανερή στα επτά βιβλία των *Ἑλληνικῶν* του Ξενοφώντος. Και άλλα όμως χαρακτηριστικά του έργου του τον απομακρύνουν από τους δύο μεγάλους ιστορικούς του 5ου αι. και τον φέρνουν κοντά στους μεταγενέστερους ιστορικούς: η *Κύρου Ανάβασις*, με τον τονισμό της προσωπικής συμβολής του συγγραφέα στα γεγονότα και η περιγραφή προσώπων και χαρακτήρων, αποτελεί το παλαιότερο σωζόμενο δείγμα **απομνημονευματογραφίας**, ο *Άγησίλαος*, με την εγκωμιαστική παρουσίαση των αρετών του Σπαρτιάτη βασιλιά, είναι το πρώτο **ιστορικό εγκώμιο** και η *Κύρου Παιδεία*, με τη μυθιστορηματική παρουσίαση της αγωγής και της ζωής του μεγάλου βασιλιά, είναι η **πρώτη μυθιστορηματική βιογραφία**.

Ελληνιστική εποχή

Στο τέλος του 4ου αιώνα και στις αρχές του 3ου πολλοί απ' αυτούς που γνώρισαν τον Αλέξανδρο και τον ακολούθησαν στις εκστρατείες του έγραψαν για τον μεγάλο στρατηλάτη. Άλλοι ιστορικοί συνέχισαν να γράφουν *Ἑλληνικά*, περιλαμβάνοντας τις ιστορικές εξελίξεις σε διάφορες περιοχές αλλά και τοπικές ιστορίες, μονογραφίες για ιστορικές προσωπικότητες και απομνημονεύματα.

Πολύβιος 3ος αι. π.Χ.

Ο Πολύβιος ο Μεγαλοπολίτης (πιθ. 200-118 π.Χ.) είναι ο σημαντικότερος ιστορικός της Ελληνιστικής Εποχής. Από τα σαράντα βιβλία του σπουδαιότερου έργου του, *Ἱστορίαι*, έχουν σωθεί ολόκληρα τα πέντε πρώτα και εκτεταμένα αποσπάσματα ή επιτομές από τα υπόλοιπα. Το έργο του είχε σχεδιαστεί να καλύψει την περίοδο 220-168 π.Χ., δηλ. από την αρχή του Β' Καρχηδονιακού πολέμου ως την οριστική επιβολή της ρωμαϊκής κυριαρχίας στις ελληνικές πόλεις και στους συνασπισμούς τους. Είναι ο πρώτος ιστορικός που δηλώνει ότι γράφει «*καθολικήν*» (= παγκόσμια) ιστορία, καθώς η προοδευτική, ταχύτατη επέκταση της ρωμαϊκής κυριαρχίας τον οδήγησε να δώσει στο έργο του «*μια συνοπτική θεώρηση για τους αναγνώστες*». Κύριος στόχος του ήταν να δείξει «*με ποιο τρόπο και με ποια μορφή πολιτεύματος σχεδόν ολόκληρη η οικουμένη, σε λιγότερο από πενήντα τρία χρόνια, υποτάχτηκε σε μια μοναδική εξουσία, στην εξουσία των Ρωμαίων, γεγονός χωρίς προηγούμενο στο παρελθόν*» (1.1). Το πρότυπό του ως προς την αντικειμενικότητα, την ανάγκη της